

Prelude op de Sleutel

Stand van geest

De manuscripten die in deze wereld het spiritueel denken van de mensen bepalen, hebben een achtenswaardige ouderdom. De jongste van deze manuscripten, de Qur'an, is bijna anderhalf millennium oud. Het Nieuwe Testament is ruim vijfhonderd jaar ouder en van het Oude Testament, de Tenach, wordt beweerd dat in ieder geval delen er uit drieduizend jaar oud kunnen zijn. Voorlopers van het Oude Testament -het Gilgamesh epos, klassieke Egyptische spirituele wijsheid- zijn nog veel ouder. De Christelijke geschriften worden aangevuld met opnieuw ontdekte manuscripten zoals de Dode Zee-rollen, de Nag Hammadi bibliotheek en meest recent het Evangelie van Judas. De twee laatste zijn overgeleverd in het Koptisch, de laatst bekende vorm van de taal van de farao's. Ze zijn in de belangstelling komen te staan omdat ze in tijdsafstand dicht bij de historische Jezus zouden staan dan de vier evangeliën in het Nieuwe Testament en vooral omdat ze een onvermoede blik geven op de figuur van Jezus.

Er bestaat een veelvormigheid in het christendom die de doorsnee gelovige nooit heeft vermoed, terwijl daarnaast ook de uniformiteit van de Islam een fata morgana is. Er zijn meerdere en ook politiek verschillende interpretaties, de Soennitische stroming en de Sjiitische en er zijn verschillende exegesen van de geschriften op basis van wat verschillende gezaghebbende geleerden interpreteren. De Bijbel en de Qur'an zijn de geschriften die ten grondslag liggen aan een Semitisch-Westerse cultuur in wording, een cultuur die de huidige Judeo-Christelijke cultuur zou kunnen vervangen. Immers, Joden, Christenen en Moslims bidden tot dezelfde God en delen in beginsel dezelfde waarden. Zowel de Bijbel als de Qur'an zijn oeroude geschriften met de status van historische achtenswaardigheid en morele onaantastbaarheid.

Deze boeken zijn echter niet de enige oude, gerenommeerde en onschendbaar geachte documenten. De culturen van India en China omvatten een zeer groot deel van de mensheid. Ook deze beschavingen hebben hun eigen spirituele grondslagen en hun eigen eerbiedwaardige manuscripten. Sommigen menen dat de oudste delen van het Indiase Hindoe-epos Mahābhārata tot vijfduizend jaar terug gaan. Er zijn zelfs aanwijzingen, bepaalde aangeduide sterrenconjuncties, dat het Mahābhārata nog veel oudere Neolithische wellicht Paleolithische

K'ung-fu-tzu

elementen bevat. Een van de belangrijkste kernen in het Mahābhārata, de Bhagavad-Gītā, is zeker zo oud als de Tenach. Hoewel de huidige Chinese cultuur zich in grote mate baseert of heeft gebaseerd op de tweeënehalf millennium oude geschriften van Meester Kong, K'ung-fu-tzu of Confucius, baseerde hij zich weer op nog veel oudere teksten en filosofieën. Kortom, elke hedendaagse heersende cultuur op deze aarde is gebaseerd op een oud en eerbiedwaardig geachte geschrift, dat is verwoord en in eerste aanleg mondeling is overgeleverd op de grens van de steentijd en

het ontstaan van de eerste culturen, waarbij de wortels van de onderliggende denkbeelden veel ouder zijn dan de steentijd.

Wij zijn die steentijd allang ontgroeid, nietwaar. Jagers en verzamelaars zijn wij al lang niet meer, hoewel je iets anders ziet als je beurshandelaren in Tokio en New York observeert. Je zou het evenmin denken als je op zaterdag in de supermarkt het gedrag van mensen met volle winkelwagentjes gadeslaat. Onder de glanzende eierschaal zit een geheel andere wereld. Die wereld tracht niet voort te bouwen op de ontwikkelingen en verworvenheden van millennia van spiritualiteit, de wijze boeken, maar verwaarloost die omdat het niet meer heet aan te spreken. We keren met z'n allen juist terug naar een wereldbeschouwing waarin uitsluitend het recht van de sterkste overheerst en keren daarmee tegelijk terug naar een wereld die bestond voor het verschijnen van de wijze boeken. We sussen het geweten, het rudiment van duizenden jaren pogen tot spiritueel normbesef te komen, door de armen wat ontwikkelingshulp toe te werpen en gaan gewoon verder met het accumuleren van rijkdom en macht. Dat wat ons enigszins onderscheidde van de primitieve mens van voor de 'heilige' boeken, zijn we dan ook in hoog tempo aan het weggooien als de mode van de vorige zomer.

Moeten we om dit moreel atavisme tegen te gaan terug naar de waarden en normen van onze ouders en nog oudere voorouders om alsnog iets van onze consumerende en materialistische wereld te maken? Of moeten we misschien allemaal op zoek gaan naar onze eigen waarheid, zoeken naar wat het beste is voor onszelf? Of moeten we toch maar gaan luisteren naar onze morele en religieuze leiders, in oost

en west? We zouden de pausen, de Obama's en de Osama's van deze wereld er een groot plezier mee doen. En daar draait het nou precies om. Dat we ons steeds meer afkeren van de tempel, kerk en moskee, dat het godshuis geen binding meer heeft met ons dagelijks leven, heeft niets te maken met het normen en waardesysteem dat religiositeit vertegenwoordigt - secularisatie impliceert geen goddeloosheid. We zijn het gewoon zat om door de leiders verteld te worden wat we moeten doen en laten.

De ontkerkelijking en het loslaten van georganiseerde religie begon op grote schaal na de Tweede Wereldoorlog - de wortels van de ontkerkelijking lagen tweehonderd jaar daarvoor, in de Verlichting. Tussen oorlog en ontkerkelijking zit een logisch verband. Het begon aarzelend en in het begin spraken de godvrezenden er in groten getale nog schande van. Het is er op uitgedraaid dat mensen alleen nog op hoogtijdagen in een godshuis kwamen. Dat is echter in het geheel niet naar de zin van de leiders. Ze proberen ons weer met dwang, vaak letterlijk, het bedehuis in te drijven of te houden. Dat geldt onverkort voor donderprekende Amerikaanse tv-dominees én voor de bommen gooiende geestelijken in het Midden Oosten. Zouden ze ons laten gaan, dan vervalt hun machtsbasis. Dan vervalt de legitimering voor niet alleen de paus en de grootayatollah, maar zeker ook voor de wereldlijke leiders die 'kerk'gangsters tot hun achterban rekenen.

Het zijn de leiders en hun leidingvoerende systemen die elke poging tot morele en spirituele ontwikkeling in de afgelopen millennia hebben gedwarsboomd. Het zijn niet de religies en filosofieën die muf zijn, maar de godsdiensten en hun leiders die rieken. Wat iedere keer met een vonk van inspiratie begon is steeds geïnstitutionaliseerd en aan banden gelegd, gebruikt als pressiemiddel om de massa er onder te houden. Het zijn de leiders, zij die verdelen en heersen, die op de composthoop van de geschiedenis horen bij de Stalins en de Hitlers. Dat is wat we van de geschiedenis moeten leren.

Wie in deze tijd en in deze wereld ook maar voor iets heeft doorgeleerd of minimaal doordenkt en besef heeft gekregen van een collectieve mondiale gezamenlijkheid, heeft de verantwoordelijkheid, in de eerste plaats naar zichzelf, niet weg te zakken in wat ik post-neolithische atavisme noem. Iedereen raakt steeds verder opgesloten in het gelijk van de eigen cultuur, overtuigd van het sofisme "ieder heeft zijn eigen waarheid". Wie zich niet aansluit bij een groepscultuur, raakt geïsoleerd binnen zichzelf. Want wie accepteert dat iedereen zijn eigen waarheid heeft, zal uiteindelijk op een eiland van de geest belanden waar de

mobiele telefoon geen dekking heeft en waar via het internet niets zinnigs meer doorkomt. Een ontsnapping uit de gevangenschap van de onfeilbaarheid van de eigen cultuur is broodnodig, terwijl in deze uitbraak multiculturalisme een verraderlijke hinderlaag en een onzinnig bedrog is, onvergelijkbaar met de werkelijke doorbraak naar mondiaal bewustzijn.

De oude heilig genoemde boeken zijn gecorrumpeerd geraakt en moeten echt samen met hun schriftgeleerden bij de andere leiders op de composthoop van de geschiedenis terecht te komen. De oude normenstelsels hebben na duizenden jaren niets nieuws meer te bieden in een moderne tijd. De synthese trachtten te vinden tussen alle existierende religies en spirituele benaderingen zal niet helpen. De stelsels waarover we het hebben vormden slechts in en voor een bepaalde tijd de oplossing voor problemen, toen het Paleolithicum overging in het Neolithicum - de periode van de overgang van de tijd van de stammen naar de tijd der beschavingen nu twaalfduizend jaar geleden. Vrijwel alle vonken van inspiratie zijn nu uitgedoofd,

behoudens een enkele die geforceerd levend wordt gehouden, in staat een wereldbrand te veroorzaken.

John Lennon

"God is concept by which we measure our pain," zong de late romanticus Lennon. Daarentegen zegt de rationele mens, "God is het etiket dat we plakken op iets wat we niet of nog niet kunnen verklaren. Naarmate we meer kunnen verklaren, wordt Gods terrein steeds kleiner". Lennons uitspraak parafrazeer ik met "in tijd van nood leert men bidden." Het laat een godsbeeld zien dat niet wezenlijk anders is dan wat de allereerste homo sapiens moet hebben uitgewisseld. Geen groots resultaat na zo'n lange tijd devoot denken. Het

rationeel standpunt is wat mij betreft diametraal aan de waarheid en ik stel dat naarmate we meer van dit materiële universum kunnen verklaren, ons zicht op Gods terrein steeds kleiner wordt. Ik noem dit Lucifers paradigma - het Luciwher paradigma. De wereld moet juist verder gaan met rationeel denken, met gedegen wetenschappelijk onderzoek, zich verwijderen van bijgeloof en oude wijven praat. Elk weldenkend mens echter weet ook dat het materiële nooit een volledig

en bevredigend antwoord kan geven op de vraag naar het wat, hoe en waarom van ons bestaan. Zelfs een klein kind weet dat je van alleen het materiële nooit echt gelukkig kan worden. Maar wat dan te doen met God? Is hij echt dood?

We zullen op de God van onze tijd terugkijken, zoals wij nu terugkijken op de goden uit de antieke tijd - waarschijnlijk met een glimlach. Wat is daarvoor nodig? Loop weg uit je godshuis en laat alle leiders een andere baan zoeken, laat de theologen en filosofen vooral achter hun schrijftafel verder mijmeren. Ga zelf op zoek. Dat is het enige wat erop zit. Niemand heeft een eigen waarheid - niemand kan geïsoleerd raken. Iedereen heeft zijn eigen deel van de ene waarheid. Je hoeft alleen vertrouwen en moed te laten zien. Die ene waarheid verbindt, zonder dat daar enige leider voor nodig is. Dat die ene waarheid bestaat ontdek je wanneer je alle leiders, van groot tot klein, de deur uit doet. Je ontdekt het wanneer je het rationalisme kunt identificeren als de nieuwe religie. Want het rationalisme is een systeem waar je kwalificaties voor nodig hebt en als je die niet hebt kan je het wel vergeten. Niemand durft meer iets uit zichzelf te doen, te handelen zonder de beursgoeroe(!) te raadplegen, beleid te maken zonder marktonderzoek. Religie zoals dat bestaat en heeft bestaan, heeft religiositeit een slechte naam bezorgd. Uiteindelijk draagt iedereen zelf de verantwoordelijkheid onder de verdrukking vandaan te lopen en verder te groeien naar een grotere volkomenheid door een wijsheid aan te boren die geen opleiding behoeft. Die bron van alles mag je best anders noemen dan Brahmā, God of Allah. Heeft hij geen probleem mee. Het gaat niet om hem, maar om jou.

Stand van zaken

De Sleutel is een verzameling van vijf boeken. Elk boek biedt een ingang op het onderwerp van de totale reeks: waarom bestaan wij mensen, met welk doel? Het lijkt pretentieus dat één mens het antwoord op deze vraag heeft en geeft; het lijkt alleen maar zo. De schrijver heeft geen enkele pretentie de definitieve waarheid aan de mensheid te verkondigen en op die manier de wereld te verenigen in een vredelievend geheel. Deze wereld zal geen vrede kennen, behalve een Pax Romana of de hedendaagse variant, de Pax Americana; hetgeen geen vrede is want het is afgedwongen. Het herkennen van de

waarheid is niet iets dat iemand aan een ander kan opleggen, noch iets waarvan je iemand kan overtuigen.

De schrijver weet dat ieder mens de waarheid al in zichzelf heeft, dat ieder mens slechts in volledige ongebondenheid aan wie of wat dan ook in deze wereld op zoek moet gaan naar de waarheid om die als vanzelfsprekend te vinden. De schrijver helpt de lezer met zijn boeken op weg door oude versteende ideologieën en dogma's af te breken. Door te laten zien dat de wereld in de mens geen ayatollahs, mullahs, sjamanen, yogi's, buddha's, patriarchen, priesters, pausen en presidenten nodig heeft om de innerlijke waarheid en rust te vinden.

De boeken bieden elk een eigen ingang op het geheel. Men zou het eerste boek een mythologisch verhaal kunnen noemen, meer aan het gevoel appellerend en het tweede boek beschouwend, meer inspeland op het verstand. Het derde boek staat in het midden van de vijf, omdat daarin de mens verslag doet van zijn zoektocht. Boek vier en vijf zijn gewijd aan de ontmanteling van de machthebbers. De historische machthebbers komen in boek vier aan bod en in boek vijf de religieuze- en filosofische machthebbers. Dit onder het aanbod aan de machthebbers hen te bevrijden van hun macht en hun onderdanen van de machthebbers.

Je bent nu uitgenodigd om het eerste boek te lezen: Het Verhaal. In het eerste deel van dit boek worden lezer en boek bij elkaar geïntroduceerd. Het doel hiervan is duidelijk te maken en zoveel mogelijk garanties te geven dat de een de ander niet zal en kan manipuleren. Het is tevens een uitnodiging aan de lezer zijn of haar eigen verhaal te vertellen. Dit deel van het boek stamt uit 1991.

De andere delen van het boek bevatten in het kort de geschiedenis van de Oorspronkelijke Wereld. Van deze wereld komen wij vandaan en we zullen er allen naar terugkeren wanneer ons leven in materie voorbij is. Het boek vertelt daarnaast ook het verhaal van de Wereld van de Eerste Incarnatie. In deze wereld leefden wij allen ons eerste leven buiten de directe aanwezigheid van onze maker. Er was een les die geleerd wilde worden. Deze wereld eindigde in chaos en vernietiging en het gezicht van de wereld werd schoongewassen.

Tot slot vertelt dit boek het verhaal van de Wereld van de Tweede Incarnatie. Dit is de materiële wereld waarin we nu leven. Het verklaart waarom de mens op aarde is en welk einde we allen zullen ontmoeten. Dit deel van het boek stamt uit 1993.

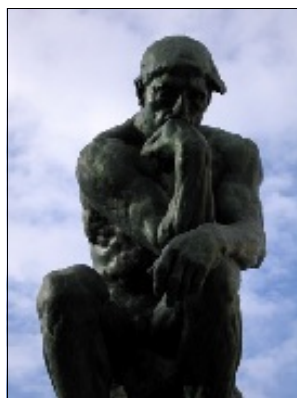
Daarna volgt het tweede boek: Het Weten van de Ziel, dat op enkele composities na klaar is. Terwijl Het Verhaal geschreven is in de vorm van een vertelling, is dit tweede boek een verzameling van composities en essays. Alle sleutelbegrippen uit Het Verhaal worden hier diepgaand behandeld.

Het boek vraagt aan de lezer niet alleen bij het lezen en bestuderen de scherpste van de geest te gebruiken, maar ook de warmte van het hart. Verder gaat dit boek over allerhande onderwerpen die verwarring scheppen in het gevoel van geborgenheid van de mens op aarde. En hoewel dit boek tot doel heeft alle geboden en voorschriften in alle religies overbodig te maken, doet het boek dat niet door deze regels te vervangen door nieuwe, maar door ze antiek te maken. Dit boek stamt uit 1997.

Het derde boek: Brieven en Gesprekken, is nog zeer incompleet; dit boek zal blijven groeien met onder andere de reacties van lezers totdat de schrijver naar huis gaat. Het allereerste begin van dit boek stamt uit 1991 en de meest recente gedeelten uit 2009.

Op dit moment wordt gewerkt aan het vierde boek: Het Boek van Weerklank. Het boek gaat over hoe Jan met de pet constant onder bedreiging staat van de naamloze gezichtsloze autoriteit - de oude geest die ons al achtervolgt sinds we ongeveer 80.000 jaar geleden uit Afrika vertrokken. Het bijna kafkaïaanse Luciwher paradigma. In essentie gaat het boek over gewone mensen die alleen maar gelukkig willen zijn, met hun geliefde aan hun zijde en een paar kinderen op school, die geen ander verlangen hebben dan met rust gelaten te worden.

Het merendeel van boek vijf: Het Boek der Gedachten, is nu onder woorden gebracht. Het Boek der Gedachten handelt over alle religies van deze aarde, zonder dat in welk opzicht dan ook een specifieke zijde wordt gekozen. Het is vreemd en voorstelbaar tegelijk dat een mens op zoek naar de zin van het bestaan bij een god uitkomt. Wat moet er omgegaan zijn in de hoofden van de eerste mensen die begrepen dat ze niets begrepen? Wat zit er in de hoofden van

mensen die er nog steeds niets van begrijpen en daarom anderen napraten die er eigenlijk ook niets van begrijpen. Religie blijkt niets anders te zijn dan de zoveelste politieke doctrine, want met de ontdekking van een god heeft het niets te maken. Niet dat de wetenschap een betere uitkomst biedt - of eigenlijk is dat het enige dat de wetenschap biedt: uitkomsten van sommetjes. Met de zin van het bestaan heeft het niets te maken.

Het boek beschrijft de oorsprong van alle religies, die verder terug in de tijd ligt dan menig theocraat en theoloog voor mogelijk houdt. Echter, religie is niet het enige systeem ontworpen om de menselijke geest onder controle te houden. In feite doen alle filosofische systemen in de praktijk hetzelfde. Ironisch, want de meeste filosofieën keren zich af van religie en pretenderen juist seculier van aard en slechts beschrijvend te zijn.

Kortom, religie en filosofie zijn achterhaald geraakt, omdat de gronden waar zij zich op baseren antiek zijn geworden. Het alternatief is uiteraard niet atheïst te zijn - dat is alleen mogelijk als de God die we ons inbeelden zou bestaan. Delen van dit boek werden geschreven tussen 1999 en 2001, terwijl het grootste deel werd geschreven tussen 2009 en 2013. Het boek is nog niet compleet, enkele antieke en moderne filosofen zitten nog in de wachtkamer.

Waar te beginnen?

Het schrijven van de boeken begon bij boek een, maar het is maar de vraag of de lezer eveneens moet beginnen bij boek een. Met name het hoofdstuk "de Eerste Incarnatie" daaruit kan de lezer in verwarring brengen, doordat door dit gedeelte van het eerste boek de indruk gewekt kan worden dat het hier om een -nieuw- godsdienstig boek gaat, terwijl dit in geen geval zo is.

Wat is opgetekend is geen mythe, maar geschiedenis. Geen geschiedenis waarbij bronnenonderzoek heeft geleid tot een these, een beeld van de werkelijkheid, maar de geschiedenis zoals die heeft plaatsgevonden, oncontroleerbaar voor ieder ander dan de schrijver. Van de lezer wordt echter niet gevraagd die opgetekende geschiedenis te geloven - dan zou het godsdienst of religie worden. Wanneer door de geschiedenis die in dit boek is opgetekend bij de lezer geen belletje gaat rinkelen, gebruik die geschiedenis dan als werkhypothese in de zin van

"zo zou het geweest kunnen zijn." Trek je conclusie als lezer aan het einde, wanneer je het hele boek hebt gelezen.

Zou het niet mooi geweest zijn als niet de schrijver dit boek had geschreven, maar dat een onzichtbare hand vanuit een andere wereld de hand van de schrijver hier had bewogen? Of zou het niet mooi zijn geweest als de boeken door een spiritueel wezen aan de schrijver zouden zijn gedictieerd? Of op z'n minst op eeuwenoud perkament gevonden zou zijn in de hervonden bibliotheek van Alexandrië of tussen de oeroude manuscripten in de universiteit van Timboektoe? Nee, dat zou niet mooier geweest zijn. Deze boeken zijn reëel, fysiek en van deze tijd. Geen hocus pocus of bovennatuurlijk gewauwel. Het onderwerp van deze boeken is al 'moeilijk' genoeg om het ook nog eens 'vervuild' te laten raken met transcendent getater. Dit boek is geschreven door een mens in een universum dat niet meer beangstigt.